

ГИ. Но тези спорове може да са водени и по-късно, през XVII в., и да са приписани на Триидентския събор със „задна дата“, за да придадат авторитет на решенията, взети през XVII в.

Един от епицентровете на борбата през епохата на Скалигер е така нареченият Юлиански период на Скалигер. Великият Индиктион продължава 532 години. Индиктион са го наричали, както се смята днес, във Византия, а на Запад – Велик Кръг. „Трудно е да се определи достатъчно точно кога и къде този термин е влязал в употреба“ [295], с. 99.

Предполага се, макар да липсват оригинални документи, че още участниците в Никейския събор през уж IV в. от н.е. са знаели за Индиктиона [295], с. 99. Има и модификация на Великия Индиктион и това е периодът от 7980 години [295], с. 105. И този цикъл се смята за „древен“, но, както се разбра внезапно, „станало така, че в науката за хронологията древният цикъл бил включен едва в края на XVI в. с названието „Юлиански период“. Вкарва го в употреба изтъкнатият енциклопедист и хронолог... Йозеф Скалигер (1540–1609) в трактата си „Нов труд върху подобряването на летоброенето“... Този труд вижда бял свят през 1583 г. почти едновременно (! – А. Ф.) с грегорианската реформа, а ученият Скалигер си остава неин принципиален противник до края на живота си. (Тук става дума вече за създаването на глобална хронология и календар на древния свят – А. Ф.). Като се опира на трудовете на византийските хронолози – наследници на александрийската наука, Скалигер твърди, че само Юлианската календарно-хронологична система може да осигури непрекъснато летоброене в световната хронология... „ЕДИН ОТ ПЪРВИТЕ, ОЦЕНИЛИ КАЧЕСТВАТА НА ЮЛИАНСКИЯ ПЕРИОД НА СКАЛИГЕР, Е... КЕПЛЕР“ [295], с. 106.

Във връзка с това ще е извънредно важно да изясним каква роля е изиграл Кеплер за създаването и „научното доказване“ на Скалигеровата хронология. Повлиян от Скалигер, Кеплер „оценява качествата ѝ“, съгласява се да декларира „голямата древност“ на куп стари книги и научни документи и – искрено или не – може да е участвал в целенасоченото „подобряване“ на средновековния астрономически материал. Например на „Алмагест“ от Птолемей. Тоест, направил го е „съответен“ на Скалигеровото датiranje като е добавил подходящата постоянна величина към дължините в звездния каталог, за да стане каталогът от II в. от н.е. „по-древен“. И така нататък. Като професионален астроном добре е разбирал кое и как трябва да се направи.

Вече стана дума в първа глава за ниското ниво на научната критика по онова време. Да си припомним и методите на борба, прилагани от Й. Скалигер и привържениците му по доста по-незначителен въпрос – когато Ска-